

2.2 B.L. van der WAERDEN

Ο Van der WAERDEN υπογραμμίζει ότι σαφώς το χωρίο του Πλάτωνος λαμβάνεται ως έγκυρη πηγή για τα όσα αποκαλύπτει τόσο για τον Θεόδωρο όσο και για τον Θεαίτητο διότι το χωρίο έχει εισαχθεί σκόπιμα από το συγγραφέα για να περιγράψει λεπτομερώς τι είχε βρεθεί προηγουμένως από το Θεόδωρο και τι πρόσθεσε σε αυτό ο Θεαίτητος. Ο διαχωρισμός της συνεισφοράς του Θεαίτητου από εκείνη του Θεοδώρου είναι ιστορικά ακριβή και «δεν μπορεί ο Πλάτων να είχε πρόθεση να αποδώσει στο Θεόδωρο αυτά που οφείλονται στον Θεαίτητο και αντιστρόφως» [VdW, σελ.160-162].

Μελετώντας το χωρίο [Θ] καταλήγει στα παρακάτω συμπεράσματα – ερμηνείες. Κατ’ αρχάς επισημαίνει ότι ο όρος “δύναμις” υποδεικνύει πλευρά τετραγώνου και όχι εμβαδό τετραγώνου. Στο δέκατο Βιβλίο των Στοιχείων οι εκφράσεις «μήκει – δυνάμει σύμμετρος» αναφέρονται στην ύπαρξη κοινού μέτρου και όχι σε τετράγωνα. Από φιλολογική άποψη ο όρος *δύναμις* μπορεί να σημαίνει πολύ καλά την πλευρά η οποία παράγει ένα τετράγωνο, δεν χρειάζεται, όπως πιστεύει ο Tannery, να αντικατασταθεί η λέξη *δύναμις* με τη λέξη *δυναμένη*.

Στη συνέχεια αναφέρει, σε αντίθεση με τα όσα ισχυρίζεται ο Knorr, ότι «λίγο ενδιαφέρει πώς ο Θεόδωρος κατασκεύασε τις πλευρές των τετραγώνων εμβαδού 3, 5, 7...17 τετραγωνικών πόδων. Περισσότερο σημαντικό είναι πώς έδειξε ότι οι πλευρές αυτές είναι ασύμμετρες προς την ποδιαία».

Το “*αποφαίνων*” υπογραμμίζει ότι σημαίνει «απέδειξε» και όχι απλώς «υπέδειξε» ή «έκανε φανερό». Άλλωστε στην εποχή του Θεοδώρου, προς τα τέλη του 5^{ου} αι. όχι μόνο οι απαιτήσεις για αυστηρές αποδείξεις είχαν φτάσει σε υψηλό